

нова, че въ Бургасъ имало революция противъ правителството, сжщо и въ други мѣста на България и че сжществующия режимъ падналъ. За това, тѣ наели особенъ параходъ да отидатъ въ Бургасъ и поканиха и мене да отида заедно съ тѣхъ. Азъ като знаехъ, че отивамъ не да правя революция, а просто да отида въ родния си градъ, — тръгнахъ съ тѣхъ. Узнахъ отъ послѣ, че имало оржжие въ парахода и около 25 — 28 души черногорци и нѣколко души българи. Когато попитахъ капитана Боянова, защо сж въ парахода черногорцитѣ? той ми каза, че трѣбвали. Тръгнахме съ парахода и отидохме до Буюкъ-дере и тамъ слѣзохме. Понеже знаехъ гръцки езикъ, Бояновъ ме водеше за прѣводчакъ. Прѣди менъ се казваше, че отивали въ България, дѣто правителството е паднало и че отивали да живѣятъ мирно и тихо. Намѣрихме единъ капитанъ на единъ гръцки параходъ и му прѣдложихме да ни завѣде до Бургасъ, но той се отказа. Тогава ходихъ съ Боянова да търсимъ другъ капитанъ, но неможахме да намѣримъ. Намѣри се другъ параходъ „Георгиосъ“, но не отъ мене, а отъ единъ гръкъ, когото не познавамъ и който не ми казваше нищо, защото имаше земапе-даване съ Горанова. Слѣдъ нѣколко деня влѣзохме въ парахода и тръгнахме за Бургасъ. Въ парахода ни се расправи, че нѣмало революция, но отиваме да поддигнемъ възстание. По този начинъ се видѣхъ излъганъ. Не знаехъ нищо отъ това, което се е готвяло прѣдварително. Така измаменъ, нѣмаше възможность да се върна назадъ. Пушки имаше около 25, отъ които 5 — 6 бѣха счупени и съ тѣхъ се въоружиха по опитнитѣ хора, азъ нѣмахъ никакво оржжие. Когато излѣзохме въ едно село въ Бургаскии окръгъ, азъ упрѣкавахъ капитана Бояновъ, за гдѣто ме излѣга. Имаше единъ черногорецъ Радовановъ, който ми даде единъ малкъ револверъ съ три патрона; азъ го зехъ съ цѣль да си прѣкрата живота, щомъ се видя въ опасность, но не и да стрѣлямъ срѣщу войската. Така и стана. Като не въоруженъ, азъ се оттеглихъ настрана отъ четата, а хората отъ нея бѣха ли се, не знаахъ.

По-послѣ, когато пристигнаха други нѣкои отъ четата, казваха ми, че капитанъ Бояновъ е убитъ и че капитанъ Набоковъ прѣвъ избѣгалъ съ 10 — 15 души. Когато прѣминахме слѣдъ два три дневно скитание турската граница властѣта ни хвана и ни испрати на заточение въ Бруса. Като ни испратиха въ Бруса стояхме нѣщо мѣсець и половина, слѣдъ което отидохме въ